

La clau

Enquesta publicada divendres passat pel Centre d'Estudis d'Opinió (CEO), en la qual els contraris a la independència de Catalunya superaven en set punts els partidaris de la secessió, ha sigut acollida amb indissimulat entusiasme pel Govern espanyol i amb un cert to de final de partida, que sembla precipitat, en alguns mitjans de premsa. És cert que el sondeig revela una baixada de tensió del pol sobiranista, fenomen que es detecta des que el procés va arribar al clímax en la consulta del 9 de novembre de l'any passat. No obstant, la proximitat de les eleccions catalanes farà que les forces partidàries de la independència facin un últim esforç per recuperar l'am-

L'enquesta del CEO

JUANCHO Dumall
DIRECTOR ADJUNT

bient polític que van propiciar les grans manifestacions de les últimes Diades. I, com han demostrat de sobres, la seva capacitat de mobilització és potent.

Per tant, és temerari donar per enterrat el procés, com fan alguns, malgrat que diverses circumstàncies han contribuït al desgast del sobiranisme. El cansament dels sectors socials molt actius des de fa tres anys; la divisió interna en el camp del sí-sí, especialment entre CDC i Esquerra; la ruptura de CiU; el complicadíssim joc d'escacs entre Mas i Junqueras per capitalitzar el gran actiu que són Òmnium i l'ANC; el creixement de forces polítiques emergents; l'arribada a l'alcaldia de Barcelona d'una dona no independentista, i el viratge del debat públic cap al pla social en detriment del monotema nacional són factors que expliquen la lleu caiguda dels partidaris de la independència i el més significatiu avanç

dels que rebutgen la ruptura amb Espanya.

Federalisme en entredit

L'altra dada rellevant de l'enquesta del CEO és el *sorpasso* que donen els partidaris de l'actual model autonòmic (29,3%) sobre els que defensen la reforma federal (24%). Aquest resultat podria indicar que es perceben com a escasses les possibilitats una reforma constitucional de caràcter federal.

Tal com està tot, és difícil que el 27-S es converteixi en un plebiscit. Seran unes eleccions de múltiples arestes i matisos, que requeriran gairebé un manual d'instruccions.

@JuanchoDumall

La roda

SAÛL Gordillo

El 27-S, en mans de la gent gran

El Govern del PP va laminar les competències dels ajuntaments per controlar-ne el pressupost i convertir-los en meres gestories. En dues setmanes, alguns dels nous ajuntaments en mans de l'esquerra ja han llançat missatges contundents: hi ha marge per a la política. La nova política en els consistoris ha vingut acompanyada de decisions amb molta intenció. Madrid, València, Barcelona i ciutats com Badalona i Sabadell van en aquesta direcció, mentre els partits hegemònics de la vella política s'aferren a pactes *sociovergens* que no connecten amb l'onada de canvi.

Els últims 15 dies han coincidit amb el desconcert sobiranista pel debat reobert pel president Mas. El gest d'Oriol Junqueras ha descol·locat CDC i ha plantejat un debat rellevant. Mentre Podem i ICV articulen una llista ciutadana amb un candidat de prestigi que

La clau estarà en la pugna per la il·lusió entre Mas i Junqueras davant Podem i ICV

no troben, els independentistes podrien superar la polèmica de les llistes i parar els peus demoscòpics a Pablo Iglesias amb una proposta transversal de la societat civil sense polítics. La CUP no està per la feina, Mas no ha obert boca pensant la seva nova jugada, i ANC i Òmnium han superat el xantatge del president amb una decisió salomònica que satisfà ERC.

L'últim sondeig del Govern català indica que els independentistes no han pres nota del referèndum escocès. Els més grans de 65 anys són els més reticents a la independència (34%), de manera que l'escàs marge per a una victòria o derrota del sí català depèn dels avis. Els seus néts (18 a 24 anys) són els més independentistes (56%), i la clau del 27-S passa, en part, per la pugna per la il·lusió entre les llistes de Mas i Junqueras davant Podem, i per la mobilització de l'electorat gran. ≡

@saulgordillo

El canvi a l'Ajuntament

Quatre reptes per a Barcelona en Comú

El gran desafiament per al nou govern municipal és aconseguir el suport d'una majoria social

JAUME Blasco

Abans de començar a governar, Barcelona en Comú pot vantar-se d'unes quantes proeses: un nou govern majoritàriament *outsider*, la recuperació del genuí sentit del partit polític com a instrument d'una part de la ciutadania per accedir al poder (i no del poder per accedir a la ciutadania), i el retorn a la democràcia representativa d'un bon grapat de ciutadans que se sentien alienats de la política institucional (alguns, fins i tot, amb un entusiasme inusitat). Però el que BC no ha aconseguit és resoldre el misteri del pluralisme polític, pel qual la gent, fins i tot la *comuna*, té valors, interessos i idees diferents. La ciutat és avui més plural que mai, a jutjar pels resultats electorals, i si BC dona per descomptat que representa *el poble o la gent comuna*, ho farà a risc de resultar molestament exclouent per a una part de la ciutadania. El suport d'una majoria social no és, encara, un assoliment del nou govern municipal. És el seu gran repte.

PER LA MATEIXA regla de tres, si la gent entra a les institucions ho farà amb totes les seves contradiccions i conflictes. Els insomnes pregaran perquè el nou consistori restringeixi l'horari nocturn de les terrasses dels bars, i els noctàmbuls i restauradors ho faran just pel motiu contrari. Les decisions

que passin per donar la raó als uns i treure-la als altres (això és, un cert exercici d'autoritat) seran més habituals que la cerca del bé comú. Encara més, governar implica sovint decidir entre diferents formes del bé comú. Al principi, és possible que es puguin deixar de fer coses *dolentes* (menys fórmula 1) per passar a fer-ne de *bones* (més beques menjador). Però ben aviat consistirà a deixar de fer-ne de *bones* per fer-ne de més prioritàries. La realitat i el pressupost obliguen: ¿més qualitat o menys cost? ¿Millor atenció o més persones ateses? ¿Serveis universals o amb llinar de renda? Decidir en els *trade-offs* de la política generarà guanyadors i perdedors, satisfets i decebuts, també entre la mateixa *gent comuna*, que no sempre té prioritats homogènies. Atès que no tot hom hi pot guanyar, el segon repte és trobar un nou estil de comunicació política que presumeixi que la gent és prou intel·ligent per entendre els pros i contres de les decisions, incloent-hi els costos d'opunitat, encara que no hi estigui d'acord. Enriquir el debat polític és caminar en la direcció de l'aprofundiment democràtic.

Tercer repte: Hugh Heclo va afirmar que governar no és només manar, sinó també dubtar. No és només prioritzar les demandes dels teus sobre les dels altres, sinó tam-

LEONARD BEARD

Estaria bé sentir-los dir que no saben gaire bé com acabar amb algun dels problemes

bé una cosa molt més primària: arribar a saber què volen aquells que t'han votat. De fet, descobrir qui vol què, i què s'hi pot fer. El mandat per a un canvi transformador que ha rebut BC és evident, però què ha d'implicar aquest canvi quan baixem al detall de les polítiques públiques, és força menys clar. En aquest context, les «portes i finestres de les institucions obertes a la ciutadania» ho estaran especialment per a aquells que siguin capaços d'adreçar-s'hi amb els problemes més ben diagnosticats i les propostes de solució més ben articulades, quelcom que sol estar més a l'abast dels actors socials, tècnics

i acadèmics que s'erigeixen com a representants de la ciutadania, que dels mateixos ciutadans. En aquest sentit, el repte per al nou govern serà saber discriminar, amb criteri i sense presses, entre les alternatives que se li presentin per evitar recaure en el vell sil·logisme de la política: s'ha de fer alguna cosa. Això és alguna cosa. Per tant, s'ha de fer això.

I FINALMENT, que el llegir no ens faci perdre l'escriure. Una part dels problemes socials que no han estat resolts fins ara no ho han estat només per la incúria de governs precedents sinó perquè, col·lectivament, no hem sabut fer-ho millor. Fóra bo sentir el nou govern dir que vol acabar amb el problema de les persones sense sostre (o el de la contaminació de l'aire, el fracàs educatiu, o qualsevol altre problema maleit), però que no sap ben bé com fer-ho. A més a més de ser honest, seria el fonament d'una actitud científica, consistent no només a posar-hi recursos sinó també a pensar i assajar innovacions fins a ensopegar-ne una de prou bona. En un moment d'inflamació política és difícil pensar en les polítiques públiques en altres termes que no siguin d'expressió de la voluntat popular. Però voler no sempre és poder. I com més complex sigui el problema, més difícil és que les solucions funcionin tan bé a la pràctica com sobre el paper. El darrer repte: no proclamar certes coses allà on no hi són i aconseguir combinar la repolitització de la vida pública amb un govern més científic. ≡

Analista de polítiques públiques.